

Микола Леонович. накрити клуб

ми завжди починали з того, що грали. Ми проходили крізь найсуворіші кордони, мацаючи дівок і виринаючи бонуси в набитих смальцем клерків. Наші клейноди були дещо заважкими для такого поважного панства, але тут все вирішував прикид.

Вже тоді, тоді коли ми виходили на свою приватну арену, вони дивилися з недовірою. Звісно, можна не довіряти нам, але хіба можна не вірити солодким звукам, що облизують ваші вуха, лоскочуть і збуджують вас?..

І вже тоді, коли ставало пізно кудись іти, я відволікався від мікрофона для того, аби вистрелити саму жирну свиню, яку бачив. Це тіло зазвичай падало на/під стіл з особливо огидним звуком. Паніці перешкоджав наступний постріл, і вже тоді мій голос насправді розквітав, мов чарівна золота квітка, котра живиться з чужих кишень. В старого на очах я зривав з молодої шиї коралі, котрі вартували йому тридцять років мерзеної служби, і ледве не вгризався у тіло, що повнилося хіттю.

Зрештою, коли все вже було закінчено, хлопці служби супроводу акуратно склали тіла.

А музиканти продовжували грати.